

Sygn. akt: II C 2634/16 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie Wydział II Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kinga Kubuj

Protokolant : Marlena Sobotka

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)Bank Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego - A. S. na rzecz powoda - (...)Bank Spółki Akcyjnej we W. kwotę 4.405,63 (cztery tysiące czterysta pięć i 63/100) złotych z odsetkami

- umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP nie więcej jak odsetki maksymalne liczonymi od kwoty 3823,46 zł od dnia 20 lipca 2016 roku do dnia zapłaty

- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 347,50 zł od dnia 20 września 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda - (...)Bank Spółki Akcyjnej we W. kwotę 100,00 (sto i 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

Sygn. akt II C 2634/16 upr

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 września 2016 r. w postępowaniu upominawczym powód(...)Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zapłatę od pozwanego A. S. na swoją rzecz kwoty 4.405,63 zł wraz z odsetkami kolejno liczonymi od poszczególnych kwot, tj. od kwoty 3.823,46 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 20 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, od kwoty 347,50 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód zażądał zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych (pozew, k. 4-7).

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że roszczenie wynika z umowy kredytu zawartej w dniu 27 października 2014 r. pomiędzy A. S. a stroną powodową. Z uwagi na niewywiązywanie się przez pozwaną z obowiązku spłaty miesięcznych rat bank wypowiedział umowę. Po upływie okresu wypowiedzenia, roszczenie stało się wymagalne.

W dniu 27 września 2016 r. referendarz sądowy w tut. sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty, k. 21).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany A. S. złożył sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwany oświadczył, iż nie kwestionuje faktu zawarcia umowy kredytu z powodem, jednak zdaniem pozwanego powód wprowadził go w błąd. Powód wskazał, iż w chwili podpisywania umowy kredytu zażywał silne leki przeciwbólowe, które wpływały na jego

możliwości postrzegania i realnej oceny podejmowanych decyzji. Pozwany przekonany był, iż podpisuje dokumenty dotyczące kursu językowego. Nadto wywiódł, że nigdy nie otrzymał od powoda żadnych środków pieniężnych wynikających z umowy kredytu i podejrzewa, że środki te przekazane zostały bezpośrednio placówce edukacyjnej. Pozwany wskazał, że nigdy nie uczestniczył w zajęciach prowadzonych w ramach kursu językowego, na który zaciągnął kredyt. Nadto, pozwany wskazał, że jest osoba ubogą, niepełnosprawną i naiwną (sprzeciw, k. 25, k.28-30).

W piśmie z dnia 01 grudnia 2016 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko procesowe (odpowiedź na sprzeciw, k.41-41v.).

Na rozprawie w dniu 15 grudnia 2016 r. w imieniu strony powodowej nikt się nie stawił, natomiast pozwany nie zgodził się z żądaniem pozwu i wniósł o oddalenie powództwa. Dodał, że kilka rat z tytułu zaciągniętego kredytu uregulował (protokół rozprawy, k. 43-44).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 października 2014 r. pozwany A. S. zawarł z powodem (...)Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W. (zwany dalej: Bankiem) umowę o kredyt na zakup towarów i usług (na zakup kursu języka angielskiego) nr (...) na kwotę 5.409 zł.

Środki pieniężne przekazane zostały na konto sprzedawcy – podmiotu prowadzącego kurs języka angielskiego (bezsporne).

Splata kredytu miała nastąpić w 21 ratach miesięcznych do dnia 27 każdego miesiąca począwszy od listopada 2014 r., w wysokości: 20 rat - po 257,57 zł, a rata ostatnia korygującej w wysokości 257,60 zł. Ostateczny termin spłaty kredytu upływał w dniu 27 lipca 2016 r. Przewidziano, że umowa obowiązuje od dnia jej zawarcia do całkowitej spłaty kredytu z zastrzeżeniem jej wypowiedzenia przez Bank w razie zaniechania płatności dwóch pełnych rat kredytu (pkt III ust. 5 umowy). Niespłacanie rat kredytu w ustalonym terminie skutkowało powstaniem zadłużenia przeterminowanego, od którego mogły być pobierane odsetki karne w wysokości odsetek maksymalnych obowiązujących w dniu naliczania odsetek karnych (na dzień zawarcia umowy 12% - pkt III ust. 1 umowy). Zmiana wysokości odsetek karnych następować miała stosownie do zmiany odsetek maksymalnych w trybie określonym w pkt I ust. 4 umowy. Przed podpisaniem umowy A. S. nie zgłaszał zastrzeżeń do jej treści i podpisał ją w obecności pełnomocnika Banku. Tabela opłat i prowizji dla kredytów gotówkowych wskazywała stawki stanowiące opłaty przygotowawcze, opłaty za opóźnienie w spłacie oraz inne opłaty (umowa o kredyt, k.11-13; tabela opłat i prowizji, k.14-15;bezsporne).

Pozwany dokonał terminowej spłaty zadłużenia tylko 3 pierwszych rat, następnie w okresie od 17 lutego 2015 r. do dnia 23 czerwca 2016 r. spłacał zadłużenie nieregularnie i w różnych (niższych niż wymagane) wysokościach na łączną kwotę 1.622,71 zł (1.585,54 zł tytułem spłaty kapitału i 37,17 zł tytułem odsetek), w konsekwencji powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu (pismo z dnia 19.07.2016 r. zawierające m.in. wykaz odsetek karnych, kosztów monitów i upomnień, zestawienie wpłat, k. 9-10; bezsporne).

Powód podjął działania windykacyjne wobec A. S.. Pozwany nie uregulował zobowiązania wynikającego z umowy kredytu (pismo z dnia 19.07.2016 r. zawierające m.in. wykaz odsetek karnych, kosztów monitów i upomnień i zestawienie wpłat, k. 9-10, bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dokumentów. Należy podkreślić, że strona powodowa przedstawiła dokumenty wykazujące w sposób należyty zarówno istnienie zobowiązanie pozwanej, jak i jego wysokość, przedstawiając szczegółowe wyliczenie.

Pozwany nie kwestionował faktu zaciągnięcia kredytu ani nie podważał okoliczności zaniechania dalszych spłat zaciągniętego kredytu w terminach i wysokościach wynikających z umowy. Podkreślenia wymaga fakt, że pozwany nie przedstawił poza tym żadnych zarzutów merytorycznych przeciwko żądaniu pozwu. Wskazał jedynie, że nie zgadza się z żądaniem powoda, gdyż czuje się oszukany, albowiem nie miał zamiaru zaciągać kredytu. Pozwany nie przedstawił

jednak żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, jakoby miał zostać wprowadzony w błąd przez pełnomocnika Banku.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą prawną roszczenia strony powodowej był art. 69 ust. 1 prawa bankowego (dalej pr. bank.). Przepis ten stanowi, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa kredytu zawierała wszystkie wymagane przez art. 69 ust. 2 pr. bank. dane, a jej ważność nie budziła żadnej wątpliwości. Zgodnie natomiast z art. 75 ust. 1 pr. bank., w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej, bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu.

Żądanie powoda zostało oparte o art. 471 k.c., wskazujący odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki niewykonania zobowiązań. Przynajmniej przepis stanowi, iż dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odpowiedzialność kontraktowa (zwana też umowną bądź odpowiedzialnością na zasadach ogólnych) powstaje między wierzycielem a dłużnikiem (więc między stronami pierwotnego stosunku zobowiązaniowego). Roszczenie wierzyciela o wykonanie przekształca się zgodnie z art. 471 k.c. w roszczenie odszkodowawcze. Innymi słowy – roszczenie odszkodowawcze zastępuje roszczenie o spełnienie świadczenia zgodnie z treścią zobowiązania.

Odszkodowanie za nienależyte wykonanie umowy jest świadczeniem mającym naprawić szkodę spowodowaną niewłaściwym działaniem bądź zaniechaniem dłużnika – ma więc na celu wyrównanie uszczerbku wywołanego nieprawidłowym zachowaniem kontrahenta, a nie wymuszenie na nim wykonania zobowiązania zgodnie z treścią umowy (wyrok SN z dnia 30 stycznia 2009 r., II CSK 435/08, LEX nr 527121).

W doktrynie i judykaturze rozpowszechniony jest pogląd, iż do zaistnienia odpowiedzialności kontraktowej muszą zajść łącznie trzy przesłanki: niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania, fakt poniesienia szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem bądź nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą (wyrok SA w Warszawie z dnia 9 października 2008 r., sygn. VI ACa 317/2008, wyrok SA w Poznaniu z dnia 14 grudnia 2006 r., sygn. I ACa 707/06, wyrok SN z dnia 15 października 2009 r., sygn. I CSK 84/09) - odnosząc powyższe ustalenia do rozważań dotyczących problematyki ciężaru dowodu należy stwierdzić, iż analogicznie powód jest obowiązany do udowodnienia trzech okoliczności.

W świetle powyższego przepisu oraz stanowiska pozwanego należy wskazać, że powód ponad wszelką wątpliwość udowodnił istnienie zaległego zobowiązania po stronie pozwanego, okoliczności na podstawie których oparł swoje roszczenie oraz wykazał wymienione powyżej przesłanki odpowiedzialności kontraktowej dłużnika.

Ze stanu faktycznego ustalonego w tej sprawie wynika bowiem jednoznacznie, że strony zawarły umowę kredytu nr (...) oraz że pozwany nie zwrócił części otrzymanej kwoty kredytu. Skuteczność wypowiedzenia umowy kredytu oraz fakt nieuregulowania powstałej z tego tytułu należności nie została przez pozwanego podważona. Co więcej, sam pozwany przyznał, iż z uwagi na trudną sytuację finansową zaniechał spłaty rat kredytu w kwotach i terminach wynikających z umowy, zaś spłacał kredyt nieregularnie i w niższych niż wymagane kwotach. Powyższe wpłaty zostały odpowiednio zaksięgowane przez powoda i kwota zadłużenia stosownie do nich pomniejszona, co powód wskazał w szczegółowy sposób dokonując wyliczenia należności pozwanego.

Pozwany nie udowodnił swoich niczym nie popartych twierdzeń jakoby nie doszło do skutecznego zawarcia umowy o kredyt, gdyż zawarł ją pod wpływem błędu.

W tym miejscu wskazać należy, że kodeks cywilny stanowi ogólną zasadę, w myśl której ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Każdy fakt sporny powinien być udowodniony, jeżeli ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie, zaś z dyspozycją art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą się skutki prawne. Tak więc w rozpoznawanej sprawie to na pozwanym zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar wykazania, że zawarł umowy kredytu pod wpływem błędu.

Wobec powyższego, skoro pozwany nie zwrócił części otrzymanej kwoty kredytu, a skuteczność wypowiedzenia umowy kredytu nie została podważona, powództwo podlegało uwzględnieniu w zakresie należności głównej na podstawie art. 69 ust. 1 pr. bank. Sąd zasądził w tym od pozwanego kwotę 234,67 zł tytułem kosztów monitów i upomnień, do której zapłaty stosownie do treści umowy kredytu pozwany był zobowiązany.

Podsumowując należy stwierdzić, że pozwany nie wywiązał się należycie z umowy kredytu. Spłacił jedynie część zadłużenia. W toku procesu nie kwestionował wysokości zadłużenia podawanej przez powoda, jak również jego wyliczeń i sposoby zaliczania wpłat. Powód przedstawił przy tym jasne zestawienie wpłat pozwanego, obrazujący sposób powstania zadłużenia w dochodzonej wysokości.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1, 2 oraz 2¹ k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, nakleja się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej stopy referencyjnej NBP. I 5,5 punktów procentowych. W przypadku, gdy wierzycielność jest oprocentowana według wyższej stopy, niż ustawowa, wierzyciel może dochodzić odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie.

W umowie strony określiły, iż w przypadku nieterminowej spłaty kredytu należą się odsetki karne w wysokości odsetek maksymalnych obowiązujących w dniu naliczania odsetek (na dzień zawarcia umowy wynosiły one 12%). Natomiast w pozwie powód domagał się zasądzenia na jego rzecz odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, która na datę wydawania orzeczenia wynosiła 10%

Z uwagi na powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda żadaną w pozwie kwotę 4.405,63 zł z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 3.823,46 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP zastrzegając, iż nie mogą one przekroczyć wysokości odsetek maksymalnych liczonych od dnia 20 lipca 2016 r. do dnia zapłaty.

Odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 347,50 zł (na którą składają się zaległe odsetki wyliczone od kapitału na dzień sporządzenia pozwu) zasądzono zgodnie z żądaniem powoda od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 20 września 2016 r. do dnia zapłaty oraz zgodnie z treścią art. 481 § 2 k.c. i 482 § 1 k.c.

Kosztami procesu obciążono w całości pozwanego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Z uwagi na fakt, że pozwany przegrał sprawę w całości, obowiązany jest zwrócić powodowi te koszty w takim samym stosunku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty składała się opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 zł.

ZARZĄDZENIE

(...)